

Sygn. akt IIK 532/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Kwiecień - Motylewska

Protokolant: Selena Chlebna

Prokurator: Jakub Młoczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 marca 2016 roku,

sprawy M. K. (1)

syna K. i A. zd.K.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że: w okresie od 30 marca 2015r. do 21 lipca 2015r. w Ł. , woj. (...) , działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie doprowadził K. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 1100 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd pokrzywdzonego co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy kupna sprzedaży trzech telefonów komórkowych marki S. (...) zawartej za pośrednictwem portalu internetowego (...) .pl , przy czym wskazanego czynu dopuścił się w ciągu 5 (pięciu) lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 par. 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. iZ. z dnia 22 marca 2011r. , który stał się prawomocny z dniem 22.08.2011r. o sygn. VIK 879/10 , a którą odbywał w okresie od 24.09.2012r. do 24.05.2013r. czym działał na szkodę w/w pokrzywdzonego,

- tj. o czyn z art. 286 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 1 kk

Orzeka:

1. Oskarżonego M. K. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 1 kk i za to , z mocy art. 286 par. 1 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. Zwalnia w całości oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w całości obciążając nimi Skarb Państwa;

Sygn. akt II K 532/15

UZASADNIENIE

Pokrzywdzony K. K. (2) był zainteresowany kupnem telefonu komórkowego. W miesiącu marcu 2015 roku na portalu internetowym (...) znalazł ofertę o nr (...), gdzie sprzedający posługujący się nickiem sklepikropuszy oferował do sprzedaży nowe telefony S. (...) w cenie 550 złotych za sztukę. Pokrzywdzony zainteresował się ofertą i korzystając z komunikatora portalu (...) nawiązał kontakt mailowy ze sprzedającym. K. K. (2) był zainteresowany kupnem kilku telefonów i chciał ustalić ze sprzedającym, czy istnieje taka możliwość. Sprzedający poinformował K. K. (2), że ma w sprzedaży dwa aparaty – jeden w kolorze czarnym, drugi – białym.

(dowód: zeznania K. K. (2) k. 188v-189, 191, informacja z (...) k. 25-26)

W dalszym ciągu K. K. (2) kontaktował się ze sprzedającym telefonicznie pod nr (...). Ostatecznie K. K. (2) porozumiał się ze sprzedającym, że kupi od sprzedającego w sumie trzy aparaty telefoniczne S. (...) za łączną kwotę 1100 złotych, w tym koszt przesyłki. Paczka z telefonami miała być wysłana za pośrednictwem firmy kurierskiej na adres domowy K. K. (2). Opłata za telefony miała zostać dokonana przelewem ekspresowym w formie przedpłaty na rachunek bankowy sprzedającego.

(dowód: zeznania K. K. (2) k. 188v-189,191; korespondencja mailowa k. 7-21)

Po uzgodnieniu szczegółów sprzedający wysłał pokrzywdzonemu maila z własnymi danymi i danymi do przelewu – M. K. (1) prowadzący firmę (...) W. ul. (...), nr konta (...) Bank (...).

(dowód: zeznania K. K. (2) k. 188v-189, 191, korespondencja mailowa k. 18)

Za zakupione telefony komórkowe K. K. (2) dokonał zapłaty przelewami z rachunku bankowego swojego oraz swojego ojca J. K.. Pokrzywdzony zwrócił należność ojcu. K. K. wpłat dokonał na numer rachunku bankowego (...), otrzymanego mailem. I tak:

- w dniu 30 marca 2015 roku przelał kwotę 550 złotych z rachunku swojego ojca J. K. (nr rachunku (...));
- w dniu 4 kwietnia 2015 roku przelał kwotę 350 złotych z rachunku swojego ojca J. K. (nr rachunku (...));
- w dniu 7 kwietnia 2015 roku przelał kwoty 150 złotych oraz 50 złotych z rachunku własnego (nr rachunku (...)).

Łączna kwota pieniędzy przelanych na konto M. K. (1) wyniosła 1100 złotych.

(dowód: potwierdzenia wykonania przelewu – duplikat k. 5-6)

K. K. (2) oczekiwał, że otrzyma przesyłkę kurierską z telefonami w kilka dni po przeksięgowaniu pieniędzy na konto sprzedającego. Tak się jednak nie stało. Z uwagi na to, że po upływie kilku dni od przelania pieniędzy K. K. (2) nie otrzymał zakupionych telefonów skontaktował się z oskarżonym. Oskarżony w wiadomościach sms informował pokrzywdzonego, bądź, że przesyłka jest w drodze, bądź że kurier miał wypadek lub też że telefony zostały uszkodzone w trakcie transportu przez kuriera, co uniemożliwiło mu realizację umowy. Oskarżony korzystając z telefonu o nr (...) kontaktował się z K. K. (2) podając się za kuriera J. P. z informacją, że została mu przekazana do dostarczenia paczka dla K. K. (2) od firmy (...). Do pokrzywdzonego jednak paczka nie dotarła.

W dniu 17 kwietnia ub.r. oskarżony poinformował pokrzywdzonego, że zerwał umowę z firmą kurierską, że paczki zostały mu zwrócone. Mężczyźni porozumieli się, że ostatecznie oskarżony osobiście dostarczy pokrzywdzonemu telefony. Oskarżony nie dojechał jednak do pokrzywdzonego. K. K. (2) zażądał więc od M. K. (1) zwrotu kwoty 1100 złotych. Oskarżony zwodził pokrzywdzonego, że zwróci mu pieniądze, że już je wysłał, że pokrzywdzony powinien mieć je już na koncie. Taka sytuacja trwała w sumie kilka miesięcy. Następnie kontakt z oskarżonym się urwał, a pokrzywdzony postanowił złożyć zawiadomienie o przestępstwie, ponieważ stracił nadzieję, na polubowne zakończenie sprawy.

(dowód: zeznania K. K. (2) k. 188v-189, 191, korespondencja k. 18, 19)

W dniu 23 czerwca 2015 roku M. K. (1) w Urzędzie Pocztowym w Ż. wystawił polecenie przelewu kwoty 1100 złotych na rachunek bankowy: J. K. (...) tytułem: zwrot wpłaty za telefony S. (...). Jednakże nr rachunku podany przez wpłacającego nie należał do J. K., ale do firmy (...) S.A. Wobec powyższego przelew został dokonany na konto bankowe (...) należące do firmy (...) S.A. nie zaś na rachunek bankowy należący do J. K.. Oskarżony M. K. (1) w dniu 7 lipca 2015 roku złożył reklamację na w/w wpłatę. Ostatecznie kwota 1093,50 złotych (pomniejszona o opłatę pocztową wynoszącą 6,50 złotych) została zwrócona M. K. (2), ale oskarżony nie podjął wówczas próby przekazania pokrzywdzonemu.

(dowód: informacja z banku plus potwierdzenie wykonanej operacji k. 87-88, informacja z Poczty Polskiej k. 90, kserokopia dowodu wpłaty k. 32)

Ostatecznie M. K. (1) zwrócił oskarżonemu kwotę 1100 złotych 25 lutego 2016 roku, po wpłynięciu do Sądu aktu oskarżenia będącego przedmiotem rozpoznania w sprawie niniejszej.

(dowód: potwierdzenie przelewu k. 187)

M. K. (1) jest rozwiedziony. Ma troje dzieci. Ma orzeczony obowiązek alimentacyjny względem dwójki dzieci w wysokości 1200 złotych. Oskarżony ma wykształcenie niepełne wyższe. Aktualnie jest osadzony w zakładzie karnym. Nie posiada żadnego majątku. Nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

(dowód: dane osobopoznawcze k.190)

Oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany, w tym za oszustwa. M. K. (1) został skazany m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Z. w S. z dnia 22 marca 2011 roku w sprawie o sygnaturze VI K 879/10 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 22 sierpnia 2011 roku w sprawie IVKa 653/11 za czyn z art. 286 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 40 stawek dziennych grzywny po 10 złotych stawka. M. K. (1) obywał powyższą karę pozbawienia wolności w okresie czasu od 24 września 2012 roku do 24 maja 2013 roku.

(dowód: dane o karalności k. 96-98, odpisy orzeczeń k. 116, 118-119, 121-125, 126, 128, 129-130, 132, 134, 136, 165, 167, 168).

M. K. (1) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Zaprzeczył, by próbował oszukać pokrzywdzonego. Wyjaśnił, że nie wywiązał się z umowy, nie dostarczył telefonów komórkowych pokrzywdzonemu, ale nie miał zamiaru go oszukać. Kilka miesięcy wcześniej chciał zwrócić pieniądze pokrzywdzonemu, jednakże zwrotu pieniędzy dokonał na zły numer konta.

(wyjaśnienia oskarżonego k. 141, 190v)

Wyjaśnienia oskarżonego są tylko częściowo wiarygodne. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w których przyznaje, że nie wywiązał się z umowy i nie dostarczył pokrzywdzonemu telefonów komórkowych. Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom, w których oskarżony podaje, że nie było jego zamiarem oszukanie K. K. (2). Okoliczność ta pozostaje bowiem sprzeczności z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Logiczne i wiarygodne są twierdzenia pokrzywdzonego, odnośnie szczegółów umowy sprzedaży jaką zawarł z oskarżonym. Pokrzywdzony szczegółowo określił, że znalazł ofertę oskarżonego na portalu internetowym (...), podał numer oferty, N. sprzedającego i w jaki sposób porozumiewał się z oskarżonym (numery telefonów oskarżonego). Dalej pokrzywdzony zeznał kiedy i w jakich transzach przelał pieniądze oskarżonemu. Jego zeznania są dla Sądu w pełni wiarygodne i Sąd oparł się na nich czyniąc ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie. Zeznania K. K. (2) znajdują potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w sprawie.

Sąd dał wiarę także zeznaniom pokrzywdzonego, który w sposób jasny i konkretny opisał swoje relacje z oskarżonym jakie nastąpiły, kiedy zorientował się, że oskarżony uchyla się realizacji umowy i zwleka z dostawą telefonów. Pokrzywdzony opisał jak oskarżony zwodził go, jakie okoliczności podnosił, by uzasadnić opóźnienie realizacji umowy oraz w dalszej kolejności jak zwodził pokrzywdzonego odnośnie zwrotu pieniędzy.

K. K. (2) początkowo próbował rozstrzygnąć spór polubownie, długo czekał na zwrot pieniędzy od oskarżonego, wysyłał mu informacje upominające do zwrotu pieniędzy, ale gdy te kroki nie przyniosły rezultatu złożył zawiadomienie o przestępstwie.

Zeznania K. K. (2) były podstawowym materiałem dowodowym o charakterze obciążającym dla oskarżonego. Pokrzywdzony w sposób dokładny, przekonujący i logicznie powiązany z innymi dowodami, odtwarza całą transakcję,

formę dokonania zapłaty i późniejsze próby skontaktowania się ze sprzedającym dla uzyskania nabytego towaru ewentualnie zwrotu zapłaconych pieniędzy. Zeznania K. K. (2) stanowiły do Sądu pełnowartościowy materiał dowodowy, który w całości uwzględniony został w ustaleniach faktycznych.

Odnosząc się w pozostałym zakresie do wyjaśnień oskarżonego, Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia, w których podaje, że usiłował zwrócić K. K. pieniądze jednakże na skutek pomyłki pieniądze wpłynęły na rachunek firmy (...), nie zaś do pokrzywdzonego. Materiał dowodowy w postaci informacji uzyskanych od firmy (...) i Poczty Polskiej rzeczywiście potwierdziły, że oskarżony w dniu 23 czerwca 2015 roku w Urzędzie Pocztowym w Ż. wystawił polecenie przelewu kwoty 1100 złotych, jako odbiorcę wpisał J. K. (ojca pokrzywdzonego), ale jednocześnie podał rachunek bankowy należący do firmy (...). Na skutek reklamacji złożonej przez M. K. (1) pieniądze zostały mu zwrócone, jednakże kolejną próbę naprawienia szkody oskarżony podjął dopiero w miesiącu lutym 2016 roku.

Sąd uznał za wiarygodne dowody w postaci dokumentów. Ich autentyczność i moc dowodowa nie były kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i jego analiza wskazują, że M. K. (1) dopuścił się czynu z art. 286 § 1 k.k. na szkodę K. K. (2).

Odpowiedzialności z art. 286 § 1 k.k. podlega osoba, która w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Określone w tym przepisie przestępstwo jest przestępstwem umyślnym, kierunkowym. Zachowanie sprawcy musi być ukierunkowane na określony cel, tj. osiągnięcie korzyści majątkowej. Podkreślić należy, dla realizacja znamion wskazanego czynu zabronionego ma miejsce także wówczas gdy jego sprawca osiąga korzyść majątkową także dla siebie. Nie jest bowiem konieczne by to on sam dla siebie takową korzyść uzyskał.

Wprowadzenie w błąd oznacza, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy, zaś wyzyskanie błędu polega na wykorzystaniu przez sprawcę już istniejących, niezgodnych z rzeczywistością, opinii lub wyobrażeń osoby pokrzywdzonej. Ponadto osoba oszukana dobrowolnie oddaje mienie sprawcy, a nie traci mienia wbrew jej woli.

Działania sprawcy oszustwa mają na celu wywołanie u pokrzywdzonego błędnego wyobrażenia o istniejącej rzeczywistości (nie przyszłości) w zakresie tych okoliczności, które mają znaczenie dla podjęcia przez niego decyzji o rozporządzeniu własnym lub cudzym mieniem, a więc okoliczności dotyczących np. sytuacji majątkowej sprawcy, jego rzeczywistych zamiarów, cech i wartości oferowanego przez niego towaru itp.

K. K. (2) zamówił u oskarżonego towar o określonych właściwościach – 3 sztuki telefonów komórkowych marki S. (...). Telefony te zostały wymienione w ogłoszeniu, poza tym pokrzywdzony nawiązał kontakt telefoniczny, mailowy z oskarżonym celem ustalenia szczegółów, jak choćby koloru telefonów. Panowie porozumieli się co do ceny towaru, sposobu i kosztów dostawy. Nie ulega również wątpliwości, że K. K. (2) dokonał zapłaty oskarżonemu za telefony, pieniądze na łączną kwotę 1100 złotych wysłał w kilku transzach w dniach 30 marca, 4 kwietnia i 7 kwietnia 2015 roku z rachunku bankowego własnego i swojego ojca J. K. na konto wskazane przez oskarżonego. K. K. (2) miał więc prawo spodziewać się, że w przeciągu kilku dni od dokonania zapłaty otrzyma należny towar.

Rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego było ewidentnie niekorzystne - nie otrzymał telefonów komórkowych, za które zapłacił, a fakt, że oskarżony naprawił szkodę wyrządzoną przestępstwem przed zakończeniem postępowania karnego nie zmienia tej oceny, może mieć jedynie wpływ na rozstrzygnięcie co do kary.

Pokrzywdzony natomiast liczył na to, że telefony otrzyma niezwłocznie po przelaniu pieniędzy na wskazane konto. Oskarżony wprowadził go w błąd co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania. W ocenie Sądu oskarżony wystawiając

na portalu (...) ofertę sprzedaży telefonów komórkowych S. (...), prawdopodobnie nie był w posiadaniu tych telefonów. Po otrzymaniu pieniędzy zaczął zwodzić pokrzywdzonego odnośnie realizacji umowy. Początkowo zrzucał winę na firmę kurierską, na uszkodzenie telefonów przez kuriera, powoływał się na zerwanie umowy w dostawcą, obiecywał, że osobiście dostarczy pokrzywdzonemu telefony, mało tego nawet dzwonił do pokrzywdzonego podając się za kuriera i informując, że ma dla niego przesyłkę. Jednakże K. K. (2) zakupionych telefonów nigdy nie otrzymał. Nawet gdyby rzeczywiście było tak jak w pewnej chwili podnosił oskarżony, że telefony uległy uszkodzeniu w transporcie, powinien on niezwłocznie zwrócić pokrzywdzonemu pieniądze, które ten za telefony zapłacił. M. K. (1) natomiast w dalszym ciągu oszukiwał pokrzywdzonego również odnośnie zwrotu pieniędzy. Obiecywał, że pieniądze przesłał mu na konto. I tak np. 1 maja 2015 roku wysłał pokrzywdzonemu wiadomość, że pieniądze przesłał mu za pośrednictwem poczty polskiej i wkrótce powinien je mieć zaksięgowane na koncie, choć w rzeczywistości pierwszą próbę zwrotu pieniędzy podjął dopiero w dniu 23 czerwca 2015 roku. Wtedy to wykonał przelew pocztowy, jednakże jako konto odbiorcy błędnie wskazał rachunek należący do firmy (...). Podkreślenia jednak wymaga, że kiedy po złożeniu reklamacji oskarżonemu udało się odzyskać pieniądze, wówczas powinien był zwrócić je pokrzywdzonemu. Tymczasem oskarżony dopiero po otrzymaniu odpisu aktu oskarżenia zwrócił K. K. (2) pieniądze (po upływie niemal roku).

Tym samym M. K. (1) doprowadził K. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 1100 złotych wprowadzając go w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy. Niewątpliwie gdyby pokrzywdzony wiedział, że telefonów nie otrzyma, nie przesyłałby pieniędzy oskarżonemu. M. K. (1) już w chwili zawierania umowy z kontrahentem zakładał, że nie prześle pokrzywdzonemu telefonów.

Sąd nie dopatrywał się żadnej okoliczności wyłączającej bezprawność czynu ani winę sprawcy. M. K. (1) jest osobą pełnoletnią i zdrową, nie leczy się psychiatrycznie.

Oskarżony był już uprzednio kilkakrotnie skazany, odbywał karę pozbawienia wolności. M. K. (1) zarzuconego mu czynu dopuścił się w warunkach recydywy – w okresie 5 lat, po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne. Wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin P. i Z. w S. z dnia 22 marca 2011 roku w sprawie o sygnaturze VI K 879/10 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 22 sierpnia 2011 roku w sprawie IVKa 653/11 został on skazany za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 40 stawek dziennych grzywny po 10 złotych stawka. M. K. (1) odbywał powyższą karę pozbawienia wolności w okresie czasu od 24 września 2012 roku do 24 maja 2013 roku.

Podobieństwo czynów ze sprawy VI K 879/10 Sądu Rejonowego w S. do czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania, niespełna dwuletni odstęp czasu od dobytka kary w sprawie VI K 879/10 Sądu Rejonowego w S. do czasu popełnienia niniejszego przestępstwa powodują, że odpowiada on w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk. Tym samym pełna podstawa skazania M. K. ma postać art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

Takie zachowanie oskarżonego jest więc karalne i karygodne. Jest ono również zawinione, gdyż mając możliwość zachowania się zgodnie z prawem postąpił wbrew niemu. Dodatkowo podkreślić należy, iż nie zachodzi żadna z okoliczności, która wyłączałaby lub ograniczała jego winę. Oskarżony jako zdrowy fizycznie i psychicznie mężczyzna mógł zachować się zgodnie z prawem, a postąpił wbrew niemu.

Biorąc pod uwagę przede wszystkim znaczny stopień winy oskarżonego, a jednocześnie dość znaczną społeczną szkodliwość czynu oskarżonego Sąd uznał za właściwą dla niego za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, którą wymierzył na podstawie art. 286 § 1 k.k.

W ocenie Sądu tylko kara pozbawienia wolności jest w stanie spełnić w stosunku do oskarżonego cel wychowawczy uświadamiając mu naganność jego zachowania i nieopłacalność naruszania norm prawnych. W ocenie Sądu kara tego rodzaju i w takim wymiarze jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz do jego winy. Kara ta pozostaje również w odpowiedniej proporcji do granic ustawowego zagrożenia czynu przypisanego oskarżonemu i jest w stanie spełnić w stosunku do oskarżonego cel wychowawczy uświadamiając mu naganność jego zachowania i nieopłacalność naruszania norm prawnych. Podkreślić należy, iż czyn oskarżonego nie był czymś

wyjatkowym i przypadkowym w jego życiu. Oskarżony był już wielokrotnie karany, głównie za oszusta, odbywał też karę w zakładzie karnym i doskonale wiedział jakie są konsekwencje podejmowania działań niezgodnych z prawem.

W ocenie Sądu tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności jest w stanie spełnić w stosunku do oskarżonego cel wychowawczy uświadamiając mu naganność jego zachowania i nieopłacalność naruszania norm prawnych.

Orzeczone wobec oskarżonego kara będzie miała również pozytywny wpływ na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Rozważając o karze Sąd nie dopatrywał się po stronie oskarżonego żadnej podstawy, która pozwoliłaby na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary. Dla skorzystania przez Sąd z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności konieczne jest przekonanie o pozytywnej prognozie kryminologicznej oskarżonego. Tymczasem w przypadku M. K. nie może być mowy o pozytywnej prognozie kryminologicznej. Oskarżony po raz kolejny popełnił przestępstwo oszustwa, schemat jego działania był identyczny jak poprzednio. Za każdym razem oskarżony wystawiał na portalu internetowym ofertę sprzedaży telefonu nie mając zamiaru wywiązania się z umowy. Czyn oskarżonego nie był zatem czymś wyjątkowym w jego życiu. Wprost przeciwnie, oskarżony swym postępowaniem konsekwentnie realizuje przestępczy sposób na życie, jaki sam dla siebie wybrał. Popełnienie przez niego kolejnego przestępstwa świadczy, zdaniem Sądu o całkowitej niepoprawności oskarżonego i tym samym o nieskuteczności poprzednio wymierzonych mu kar. Trudno więc uznać, że teraz zachowanie oskarżonego poprawi się. W ocenie Sądu oskarżony nie zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia kary. Jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności uświadomi mu nieopłacalność naruszania porządku prawnego i nieuchronność kary. Orzeczone kara, w ocenie Sądu, będzie dla oskarżonego przekonującym argumentem o nieopłacalności naruszania porządku prawnego i hamulcem w ponawianiu podobnych działań w przyszłości.

Sąd wziął pod uwagę sposób działania sprawcy, wysokość powstałej szkody, zachowanie oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste.

Jako okoliczności obciążające Sąd potraktował wysokość szkody, postawę oskarżonego po popełnieniu przestępstwa oraz działanie w warunkach recydywy. Okolicznością łagodzącą jest z kolei naprawienie szkody.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych uznając, że ich uiszczenie w obecnej sytuacji, wobec jego izolacji penitencjarnej, a także ze względu na sytuację rodzinną, majątkową byłoby zbyt uciążliwe.